

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forud

Den 20de Mai 1893.

Illustreret Familienblad
etspederes af E. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Det sidste Klenodie. Efter et Maleri af C. Spielter.

Olio. P. Westerman. EDE

Hvem er hun?

af
Jeanie T. Gould
ved D. B.
(Kortl.)

10de Kapitel.

Mrs. Wylde sad i sit Boudoir i en Tilstand af tilbagesænkning og Sindsbevægelse. I den ene Haand holdt hun en stor Bifte og i den anden et Lommeurklæde, som hun fandt det nødvendig hyppig at trykke mod sine Dine, medens hun gav sine Ordre til Fanchon, der saa paa Knae foran en stor Kuffert, som hun holdt paa at paffe.

"Min Grenadine kan ligge overst, Fanchon, nej, ikke den med Fryndser, hvorledes kan jeg gaa med Berler og Fryndser i et Sørgehus?" sagde Mrs. Wylde, idet hun løftede sine Dine mod Taget.

"Hvis Madame behager," sagde Fanchon ærbødigt, "kunde jeg forandre den og tage af Fryndserne paa en halv Time, og —"

"En halv Time! Er Du ikke rigtig flog? Hørte Du ikke, Mr. Wylde sige, at jeg maatte være færdig til Aftenbaaden, og at vi maatte beregne en Time eller mere til at kjøre ned til Dokken? Jeg tror ikke, Du har Spor af Tanke."

"Undskyld, Madame, men Sillegrenadinen er spoleret ved den Kaffe, Madame spilde. Jeg vidste, at Madame ikke vilde bære den, og Berlerne vil ikke vijses under Kreppe, eller vil Madame ikke have Krep, undtagen i Begravelsen?"

"Krep — for min kjære Søster — naturligvis! Skjønt det er en forfærdelig Sørgebragt, Fanchon, det er, som man skulde gaa i en Sky af Blæk."

"Men med Madames lyse Hud og Haar, vil De blot se, hvad man kalder, mere interessant ud. Madames glatte sorte Silke er den mest klædelige."

Mrs. Wylde tog sit Lommeurklæde fra Djæne. "Maaste jeg ikke komme til at se ganske ud som et Skræmsel, men, Fanchon, jeg ventte at se de bedste Resultater af din gode Smag paa den Dragt, jeg har bestilt; og vil Du saa istand nogle sorte Skjorte for Mester Horace og den hvide Biquets Kjole til Miss Marjorie?"

"Hvor længe vil Madame blive borte?" spurgte Fanchon.

"Ikke mere end tre Dage," sagde Mrs. Wylde skarpt. "Mine Følelser bliver saa angrebne; jeg kan ikke taale at være længere blandt min sørgbetyngede Familie. Jeg overlader Miss Marjorie ganske til din Omjorg, Fanchon. Lad hende ikke gaa ud paa den varmeste Tid af Dagen, men Du kan tage hende ud i Parken Kl. 5 om Eftermiddagen. Andrew har faaet Tilladelse til at rejse paa Landet og blive borte i to Dage, saa Hestene vil ikke blive brugt. De, John og Koffen maa passe paa Huset. Lad Mr. Horace faa sine Maaltider som sædvanlig — men det er Johns Forretning, som jeg skal tale med ham om, og lad ikke Marjorie faa for meget Frukt. Der har vi hende, — se, nu at blive færdig med Pakningen, Fanchon. Er Miss Thornton gaaet, min Kjære?"

"Ja, Mama," sagde Marjorie, idet hun lagde endel Bøger paa Sofaen. "Hun havde saadan slem Hovedpine, saa hun sagde, jeg maatte hie med de franske Berber til imorgen. Jeg tænkte, om kanske Fanchon maatte høre mig i dem. — O, Mama! skal vi rejse?"

"Din Papa og jeg skal rejse, min Kjære. Den meget sørgelig Rejse. Vi fik et Telegram med Melding om min kjære Søster Marias pludselige Død, og vi skal rejse derhen til Begravelsen lige i Nærheden af Poughkeepsie (et elegant Herresæde, Kjære, med Drivhuuse og alt saadant, som stoffels Maria satte sin Stolthed i). Jeg overlader Dig til Fanchons Omjorg og ved, Du vil være en meget god liden Pige."

"Hvor længe blir Du borte? Skal Horace rejse med?"

"Nej, nej, Barn. Horace har stærke Følelser ligesom jeg, og det vilde kun gøre ham ulykkelig at rejse til et saadant Sorgens Hus. I dag er det Onsdag, vi kommer altsaa tilbage Lørdag Aften eller senest Søndag Morgen."

"Mama," sagde Marjorie i en frygtfuld Tone og med et nedslaaet Udtryk i sit Ansigt, "vil Du bede Horace lade være at plage mig, medens I er borte? Jeg ved, han vil gjøre det, og der vil ingen være til at holde ham fra det."

Havde Marjorie vidst, at denne hendes Anmodning blev hørt af Horace, vilde hun aldrig være fremkommet med den, for hun havde nu lært, at den sikreste Maade at faa ham til at gjøre noget ondt paa var at bede ham lade det være. Mester Horace sad just i dette ulykkelige Øjeblik overst paa Trappen og spiste noget lækkert, som han havde stjaalet fra Spijsekammeret, og da han gennem den halvbaabne Dør hørte Marjories Anmodning til sin Moder, gjorde han en Grimase og sagde i sit stille Sind: "O, Du taabelige Unge, det skal Du saa igjen."

Mrs. Wylde lovede det og havde ogsaa ifinde at holde sit Løfte, men glemte det igjen under alle sine Anordninger til Fanchon om Knipslinger, Krep og alt, hvad der angik hendes Toilette, og selv om hun havde talt til Horace, er det vel meget tvivlsomt, om hans Moders Ord havde forandret hans Planer.

Efter megen Braak og Travlhed kom endelig Mrs. Wylde afsted, og Marjorie sad ved sin ensomme Middag, medens John stod bag hendes Stol ligejaa højtidelig, som om hans Fries Dine skulde hvile paa ham. Horace var heldigvis gaaet for at spise hos Jack Miller, og Marjorie følte sig betydelig lettet ved, at han var borte, men Johns Majestæt var saa tryk-kende for hende, at hun sendte ham op for at hente Serafina og Dandy, og med disse — den ene ved Siden af sig og den anden ved sine Fødder — nød hun sin Dessert med nogenlunde Tilfredshed.

Den næste Dag mødte hun med Frygt og Angst Horace ved Froskosten og ventede straks et Udbrud af hans Uelstværdighed, men blev forbauset ved at finde, at han var mere end almindelig venlig og hjalp hende til det bedste ved Bordet, en Opmærksomhed, han aldrig plejede at vise andre end sig selv.

"John," sagde Horace, da han rejste sig fra Bordet, "jeg ønsker min Hest bragt hid Kl. 5 idag; gaa hen til Disbrowe og bed ham sende den, jeg plejer ride, og hav min Middag færdig til den Tid. Og, det er sandt, hvor lagde Andrew Staldnøglerne?"

"Jeg har dem, Sir."

"Men Hestene er borte nu," bemærkede Marjorie.

"Det tænker jeg, at jeg ved ligejaa godt som Dig," sagde Horace. "Du kan bringe Nøglerne op i mit Værelse, John, jeg vil tage vare paa dem, til Fader kommer tilbage."

Denne Dags Hovedbegivenhed for Marjorie var et Brev fra Regie, virkelig fra Regie selv, skjønt skrevet med Blyant og en noget skjælvende Haand.

Det var kun nogle saa Linier, Marjorie fik Miss Thornton til at læse dem for sig og lærte dem saa udenad.

"Du kjære lille Madge. Jeg har faaet Meta til at give mig Blyant; jeg maatte skrive selv denne Gang. Jeg er meget bedre, skjønt temmelig mat og har det ikke godt om Nætterne. Papa vil tage mig hen til et Sted mellem the White Mountains, og naar vi skal rejse hjem igjen, vil jeg bede ham lade os tage Vejen om New-York og gjøre et lidet Ophold der, saa jeg kan saa se Dig. Jeg sender et Bys til Serafina. Skriv ofte til mig og glem ikke den røde Korsridder."

Din hengivne Regie.

"Miss Thornton," sagde Marjorie med et lykkeligt Smil, "hvis Du ikke, min Regie skriver smukt? Tror Du, jeg nogenstunde kommer til at skrive Halvparten saa pent?"

Miss Thornton smilte. "Hvis Du gjør Dig overordentlig Fild, Marjorie. Se dette store K ligner meget et B."

Eftermiddagen var meget varm, altfor varm, erklærede Fanchon, til at gaa ud i baade for hende og Marjorie. Marjorie brød sig heller ikke meget om at gaa, hun havde faaet en ny Historiebog af Mr. Wylde, før han rejste, og hun fandt det meget behageligt at sidde i det kjølige Bibliotek med Dandy og Serafina og lege at læse højt for den sidste.

Fanchon havde Tandpine, og denne jammen med Heden satte hende i daarligt Humør, saa hun gik til sit eget Værelse, hvor hun tvede til en Flaske Klorsorm, som hun plejede at benytte i saadanne Tilfælde skjønt med stor Forsigtighed. Denne Gang tog hun imidlertid mere end sædvanligt, da Smerten var vold-

jom. Stoffels Fanchon, hvor bittert hun angrede dette senere.

Til Marjories Forundring var Horace tilstede ved Middagen, og hun forsøgte at være saa behagelig som mulig. Da det lod til, han havde Lygt til at passiare, fortalte hun ham, at Miss Thornton var syg og havde sagt, at hun skulde have fri imorgen.

"Nu skal jeg sige Dig noget," sagde han pludselig som slaaet af en ny Tanke, "vi vil lade alle Tjenerne faa fri undtagen Fanchon, og vi to vil lege at holde Hus."

"Hvorledes?" sagde Marjorie temmelig forstræffet over hans Forslag.

"John kan rejse til Hoboken, Andrew er rejst, der er kun Koffen igjen, og jeg er sikker paa, hun vilde være glad ved at faa en Fridag. Hvis Du saa er en rigtig god Pige, vil jeg tage Dig med til Delmonico og give Dig en Middag der."

"Vilde Mama synes om det?" spurgte Marjorie. Hans ualmindelige Elstværdighed lod hende instinktmeesig føle, at han havde ondt ifinde.

"Hvorfor skulde hun ikke det, men naar jeg ret betænker det, vil jeg ikke give Koffepigen fri. — Din elendige lille Kjoter, hvorfor springer Du op paa mig?"

Dandy fik i Regelen sin Middag under Desferten, og da den nu var forhaanden, vovede den at minde Horace om sin Nærværelse. Marjorie sprang ned fra Stolen, men ikke tidnok til at forhindre Slaget, og Dandy flygtede hylende hen til sin Hersterinde.

"Lad min lille Hund være ifred!" raabte hun heftigt, idet Farven steg hende til Kinderne. "Jeg vil sige det Papa, hvis Du vil være saa slem imod Dandy; den vilde jo bare have sin Middag."

"Jeg skulde dræbe den, hvis jeg ikke vidste, at Papa vilde lade mig betale saa dyrt for det, og jeg skal straffe Dig paa Pletten for din Uforstamnet mod mig, din irske Tiggerunge." Han tog Dandy i sine Arme, medens han talte, og løb ud af Værelset.

Marjorie løb efter fortvivlet raabende paa sin Hund; men Horace løb ind i Bibliotheket og rundt Bordet der, til Marjorie var saa træt, at hun neppe kunde staa paa Benene, og idet han benyttede sig af dette Øjeblik, undgik han hende ved et rasst Spring ud af Døren, som han med en triumferende latter lukkede ilaas efter sig.

Overladende til Marjorie at trøste sig, som hun bedst kunde, sprang han ovenpaa og lukkede Dandy inde paa sit Værelse efter først at have taget Staldnøglerne, hvormed han listede sig ned Bagtrappen. Han kigede paa Bejen ind, hvor John plejede at vaske op efter Middagen, men fandt, at han havde sluttet Gasjen og trukket sig tilbage til det indre Værelse for at have en Fristund.

"Rysten klar," tænkte Horace, "nu skal jeg vel spille hende et godt Puds!"

Koffepigen havde ligesom John benyttet Anledningen til at tage sig lidt fri og slaa af en Passtiar med en Bekjendt. Horace listede sig forsigtig til Stalden. Kloffen var 8 om Aftenen, og det begyndte at blive mørkt, saa Gadelygterne var tændte.

Han aabnede Staldøren og blev hilset af en Lyd, der lød halvt som et Hyl, halvt som en Gjøen.

"Er Du der, Hyder?" sagde han følsende sig frem i Mørket. Han havde ikke turdet bringe Lygte med. "Ah, kom saa Gutten min! Du vil naaftte have noget at drikke?"

Han løsnede Lænten, idet han talte, og en prægtig russisk Blodhund sprang opad ham med et halv vildt, halv venligt Gjøen. Det var den Hund, som Mr. Wylde havde negtet ham at faa; men Jack Miller, hans Forbundsfaelle, havde kjøbt Hyder og laant ham den, rigtignok uden at have nogen Ide om, at den skulde bruges til at plage Marjorie med. Horace havde foregivet at ville have den i Stalden til Beskyttelse mod Indbrudsthye, medens Kuffen var fraværende.

Fløjtende sagte fik han Hyder med sig og lukkede den ind i et Værelse nedenunder, som tidligere havde været hans Faders Kontor; det var endnu tilbels møbleret, og Bordet stod der endnu. Til dette bandt han Hyder.

Snoren, der var fæstet til dens Halslaand, var temmelig lang og Værelset lidet, saa den mægtig kunde gaa omkring; men Bordet stod fast i Gulvet, saa, skjønt den var stærk, kunde den ikke røkke

dette. Horace betragtede med Tilfredshed sit Arrangement og befalede Hyder at lægge sig ned og holde Vagt, hvorefter han gik og laaede Døren efter sig.

Efter forgjæves at have raabt paa Horace, tænkte Marjorie, at det var bedst at vente taalmødig, til John kom op for at tænde Gasfen i Gangen og faa ham til at lukke sig ud. Hun troede ikke, Horace vilde vove at gøre Dandy noget rigtig ondt, hun kunde ikke høre den ynke sig. Hun var dog forfærdelig ængstelig for den, fjønt hun forsøgte at faa sig selv til at tro, at det var uden Grund og følte sig ubeskrivelig lettet, da hun efter en halv Times Forløb hørte Horace udenfor Døren.

„Savner Du svært din lille Hund?“ sagde han i en drillende Tone. „Jeg har lukket den inde paa et løjerligt Sted, og Du kan selv gaa og lukke den ud.“

„Er det et Sted inde i Huset?“ spurgte Marjorie, som frygtede for, at han skulde have stængt den inde i Stalden.

„Ja,“ sagde han og kom hen til hende, „den er nede i Pappas gamle Kontor. Er Du ikke bange for at gaa ned og hente den?“

Marjorie gik i Snaren, som han havde ventet. „Bange? Nej, det er jeg rigtignok ikke, stakkels lille Dyr, den vil græde, hvis den er lukket inde alene. Slip mig, Horace, lad mig gaa!“

Hun sprang ned af Trapperne til Gangen nedenunder fulgt af Horace. Hun samlede lidt ved Kontordøren.

„Kom, jeg skal aabne den for Dig,“ sagde Horace, som var lige i Hælene paa hende, og før hun kunde samle sig, havde han puffet hende indenfor og laaede Døren paa Udfiden.

En tung Pustten lod hende imøde, hun saa to underlig glødende Djne, en rædselsfuld Følelse af, at hun var i Fare, greb hende, og hun udstødte et Forfærdelseskrig. „Horace! John — o kom og luk mig ud!“ raabte hun.

„Nu, hvorledes liker Du min Hund?“ raabte Horace med en raa latter. „Det er bedst, Du er høflig mod ham, han har ingen Middag faaet, og det er ikke godt at vide, hvad han kan finde paa.“

Dette var ikke sandt, men han opnaaede sin Hensigt. Marjorie bankede paa Døren med sine smaa Hænder. „Luk mig ud!“ bad hun hulkende, „jeg skal være snil, Horace.“

„Ja, gaa nu og fortæl om mig igjen, vil Du?“ hærmede han efter hende.

„Fanchon! Fanchon!“ skreg BARNET.

„Du kan gjerne skrike, til Du bliver blaa. Du skal faa Lov til at blive der i Nat; Djenerne er ude, Godnat, Paddy; Du og Hyder faar se at komme ud af det sammen, som I kan.“

Efter to Timer, i hvilken Tid han havde følt sig temmelig skildbevidst og hvert Øjeblik ventet at se Johns indignerede Ansigt, besluttede han sig til at lukke sin lille Fange ud. Han var nysgjerrig efter at se, hvorledes Skæffen havde bekommet hende, og det var ikke frit for, at han var lidt bange for at finde hende liggende bevidstløs paa Gulvet.

Han aabnede Døren, og Hyder sprang saa voldsomt mod ham, at den nær havde revet ham overende. Fortvivlet skreg Horace: „Hvorledes turde Du løse den? Eller har den slidt af Snoren? ja sandelig, gnavet den over. Marjorie, kom nu!“

Intet Svar; der hørtes ingen Lyd, ingen Bevægelse i Bærelset.

Han strøg en Fyrstikke af og tændte Gasfen. Bærelset var tomt, en frisk Luftning strømmede ham imøde fra det aabne Vindue.

Marjorie var borte!

11te Kapitel.

Nogle Minutter efterat Lyden af Horaces Fodtrin var hørt, laa Marjorie paa Gulvet næsten lammet af Skæk. Ved Lydningen fra Gaslygterne paa Gaden, kunde hun se Hyder gaa rundt om Bordet, af og til knurrende og med sine Djne stadig vendt mod hende. Hun vovede neppe at aande for ikke at opirre Dyret, som hun var fuldt forvisset om vilde sønderrive hende. Tilfældt trængte en Tanke om mulig Flugt sig ind paa hendes forvirrede Sind. Kunde hun blot faa Vinduet op og raabe paa en Politikonstabel; Regie havde engang sagt hende, at hvis

hun kom i en eller anden Ulejlighed i en stor By, maatte hun henvende sig til en Konstabel.

Hun kjendte Uniformen, og der var en Mand med lyst krøllet Haar, som plejede at vandre op og ned ad Gaden der om Dagen, kanske hun kunde faa ham til at høre hendes Raab og lukke hende ud.

Hun rejste sig lidt fra Gulvet for at se, om hun kunde naa Vinduet. Der var ingen Stole i Bærelset, og Sofaen var for lav til at være til nogen Nytte, Bogskabet stod lige under Vinduet, som var meget højt. Marjorie tænkte, hun mulig kunde aabne Vinduet, naar hun blot kunde komme derop. I det ene Hjørne af Bærelset stod nogle Kasser, som stod op til den ene Side af Bogskabet, kunde hun blot komme op paa dem; men de var i en farlig Nærhed af Hyder. „Vilde den gribe hende, hvis hun forsøgte det?“

Langsomt, Stridt for Stridt, krøb Marjorie hen imod Kasserne uden at tage sine Djne bort fra Hyder.

Hunden syntes at forstaa, hvad hun havde ifinde, for den knurrede og sled i Baandet, der holdt den bunden. Men hun naaede Kasserne og begyndte at klatre op paa dem; dette var forholdsvis let, og hed og skjælvende stod hun omsider paa Skabet. Hyder gjøede og sled rasende i sit Baand; det var vel for BARNET, at hun ikke kunde se, hvor meget det havde givet efter. Det var et gammelt Baand, som Horace havde fundet i Stalden, og Hunden følte, at det begyndte at give efter og fordoblede derfor sine Anstrængelser. Marjorie vendte Ryggen til den for at finde Vindueskrogen og faa den af, men den havde staaet saa længe ubrugt, at den var rustet, og det tog Tid. Saa begyndte hun at trække i Skydevinduet af al Magt, og tilfældt havde hun den Tilfredsstillelse at se det gaa langsomt ned.

Skjønt Luften var lummer, gjorde den hende godt, da den trængte ind i det kvalme Bærelse efter den voldsomme Anstrængelse, som ganske havde udmattet hende. Hun standsede for at hvile lidt, før hun raabte paa Politikonstabelen, men denne Nølen var højt uheldig. Hyder havde slidt sig løs og styrte med et Hyl hen til Kasserne.

Marjorie vendte sig om og saa Hundens vilde Djne og hørte dens Pustten; hun blev altfor forkrækket til at fatte, at den ikke kunde komme op der, hvor hun stod. Hun udstødte et vildt Skrig og forsøgte at rejse sig fra sin knælende Stilling, men tabte Balancen og faldt forover igennem det halvaabne Vindue. Et Stød, en voldsom Smerte, og Marjorie laa stille og bevidstløs paa den brotagne Gade.

Den lysshaarede Politikonstabel, som Marjorie vilde raabe paa, var syg, og Tim Moorey var i hans Sted. Nu havde Tim netop været henne i Butiken paa Hjørnet og var ikke rigtig klarhøret, skjønt stod nok paa Jorden, da han kom tilbage til „Thirty-fifth Street.“ Der var ikke mange Folk, før han kom til Lexington Avenue, og der var kun nogle unge Mænd, som stod paa Hjørnet og passerede. Længere henne stod to unge Butiksomfruer, og han var saa optaget af at faa et Glimt af disse, at han ikke lagde Mærke til den pjaltede gamle Kone, som skyndte sig forbi ham med noget i sine Arme. Det var et ulkkeligt Glasøl, du tog den Gang, Tim Moorey; havde Du vidst, hvad den gamle Tiggerste skjulte i sit Tørklæde, vilde det været værd flere hundrede Dollars nogle Dage senere.

Nogle Sekunder efter Marjories Fald kom en Tiggerste nedad Gaden og satte sig paa Trappen der. Gamle Moll, som hun kaldte sig, var Tiggerste af Gaandværk. Hun var baade træt og varm, og skjønt Thirty-fifth Street laa temmelig ud af hendes Vej, tænkte hun, hun kunde hvile lidt der, da hun ingen Politikonstabel saa.

„Hvad kan det være?“ sagde hun til sig selv, da hun saa Marjories hvide Dragt. „Er det et Barn? jeg tror, det er dødt. Jeg vil ikke være ved det.“ Hun vilde just til at gaa, da hun opdagede Guldperlerne paa BARNETS Hals.

Griffhed og Gjærrighed var hendes stærkeste Lidenskaber næst efter Svagheit for Brændevin, og hun vovede sig ned ad Trapperne og tog Marjorie i sine Arme. Det rykkede i BARNETS Lemmer, idet hun tog hende op — saa var hun altsaa ikke død.

Moll betænkte sig et Øjeblik paa, hvad hun skulde gøre. Hun saa paa Huset, det var lukket; hvorledes BARNET var kommet der og i den Tilstand, var et Spørgsmaal, som gamle Moll ikke grundede over. Der var Guldperler og fine Klæder, som hun

kunde sælge, og desuden Paddy Mourke, som altid vilde have Børn at adoptere, kunde jo købe hende. Og døde BARNET — nu, døde Folk sladrer ikke,“ tænkte Moll, „og da er Floden saa belejlig dernede.“ Dermed var Marjories Skjæbne afgjort. Moll tog frem et gammelt fillet Schawl, som hun indhyllede den livløse Skikkelse i, efter først at have stiftet Guldskjæden til sig. Hun var sikker paa ikke at blive seet under alt dette, da hun stod i Skjul ved Trappen.

Saa løstede hun Marjorie op i sine skindmagre Arme og bar hende ned mod Floden.

Moll maatte standse, hvile og tørre Sveden mange Gange af sit smudsige Ansigt, førend hun naaede den Gaard, hun kaldte sin. Den laa i en af de smale Gader, der hørte til de værste Strøg af Byen, hvor Sygdom, Smuds og Glendighed omgav en, og hvor Husejerne stuede flere Folk sammen, end det syntes rimeligt kunde eksistere der. Molls Kammer i en af disse faldefærdige Huser var i fjerde Etage. Moll strævede op Trapperne, bandende og pustende og udfændende en hel Strøm af Eder, da hun snubbede over en Pige, der laa udstrakt paa Gulvet indenfor Døren.

„Snak mennefkeligt Bedsta,“ sagde Pigen, idet hun rejste. „Hold op at bande i denne Hede. Jeg kan ikke puste, jeg maa ud i Luften.“

„Hold Mund, Nancy, og giv mig et Lys, saa jeg kan se, hvad jeg skal gøre med denne Unge.“

Nancy tumlede over Gulvet, fik omsider tændt et Talglys og kom hen, hvor Moll havde lagt sin Byrde fra sig.

Det flagrende Lys faldt paa lille Marjories blege Ansigt og glindende Haar, og paa en skrækkelig Blodstrib over hendes Pande.

„Gud forbarme sig!“ skreg Nancy og sank ned paa sine Knæ ved Siden af hende. „Hun ser ud som Jim — endog Mærket er der, som han fik, da Slaget kom og dræbte ham. O, min stakkels Gut! Hvilket djævelst Bærf er Du nu ifærd med, hvad?“

Den sidste Bemærkning blev udtalt med en vild Stemme, og hun greb paa samme Tid gamle Moll haardt i Armen.

„Vær rolig nu,“ sagde Moll noget mere stilfærdig, end man kunde ventet, og saa halv frygtfuld ind i Nancys oprørte Ansigt. „Jeg skal sandelig bare gøre hende godt, hun har faldt og jeg har taget hende hjem, forat Du skal drage Omhu for hende.“

„Et Fald?“ sagde Nancy mistænksom. „Et svært Fald har det været.“

„Jeg kan gjøre min Ed paa, at det er sandt,“ sagde Moll, „og kanske er hun ikke saa ilde skadet, som det ser ud til; det er bedst, at Du undersøger det.“

Nancy tog nu Vand og en Klud og begyndte forsigtig og blødt at vaske Marjories Pande. Pigen Ansigt havde et mindre raat Udtryk, og noget, der lignede en Taare, glimtede i hendes Djne, da hun saa op.

„Jeg tror ikke, hun er død; men der er et Rist her paa hendes Hoved, saa langt som min Finger; hold hende, Moll, medens jeg gaar efter noget Is til at have paa hende.“

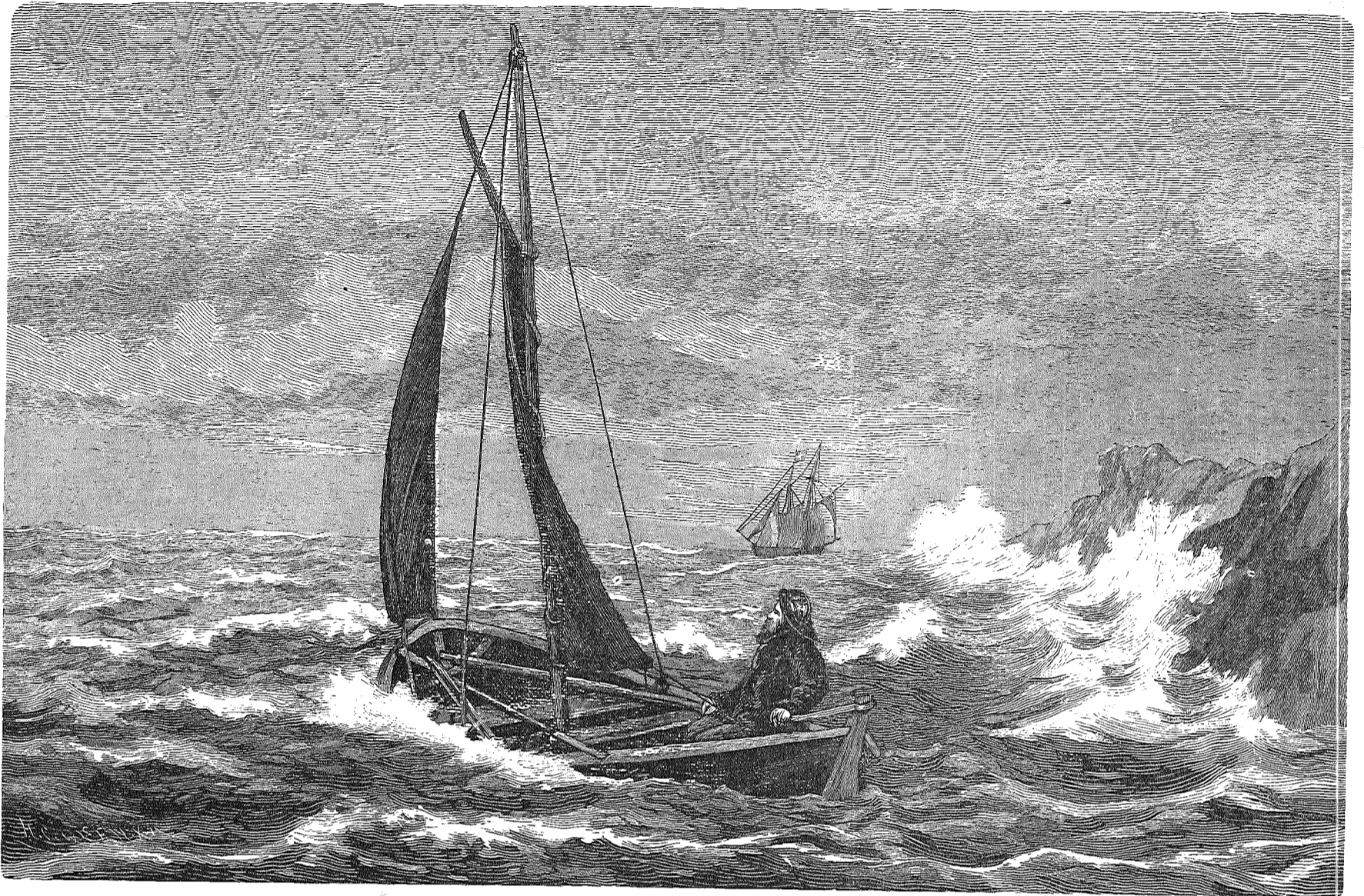
Marjorie ynkede sig og aabnede Djnene et Øjeblik, men lukkede dem straks igjen og faldt tilbage i sin bevidstløse Tilstand.

Nancy gik hen til det gamle Hjørnekab og tog nogle faa Penge, som hun havde gjemt der, bad gamle Moll tage vare paa BARNET og skyndte sig i febrilsk Hast ned ad de skræbelige Trapper.

Moll benyttede Anledningen til at faa skjult Guldperlerne mellem Halmen i sin Seng, derpaa tog hun Kjolen og det fine broderede Skjørt af Marjorie og lagde hende paa Sengen. Broncefloene tog hun og gaa af, og med disse Ting i sit Forklæde stjal hun sig ned og lod Marjorie være alene.

Nancy havde vel været borte et Kvarters Tid, og da hun kom tilbage med Is i en Bolle, var hun ledsaget af en underligt udseende Mand.

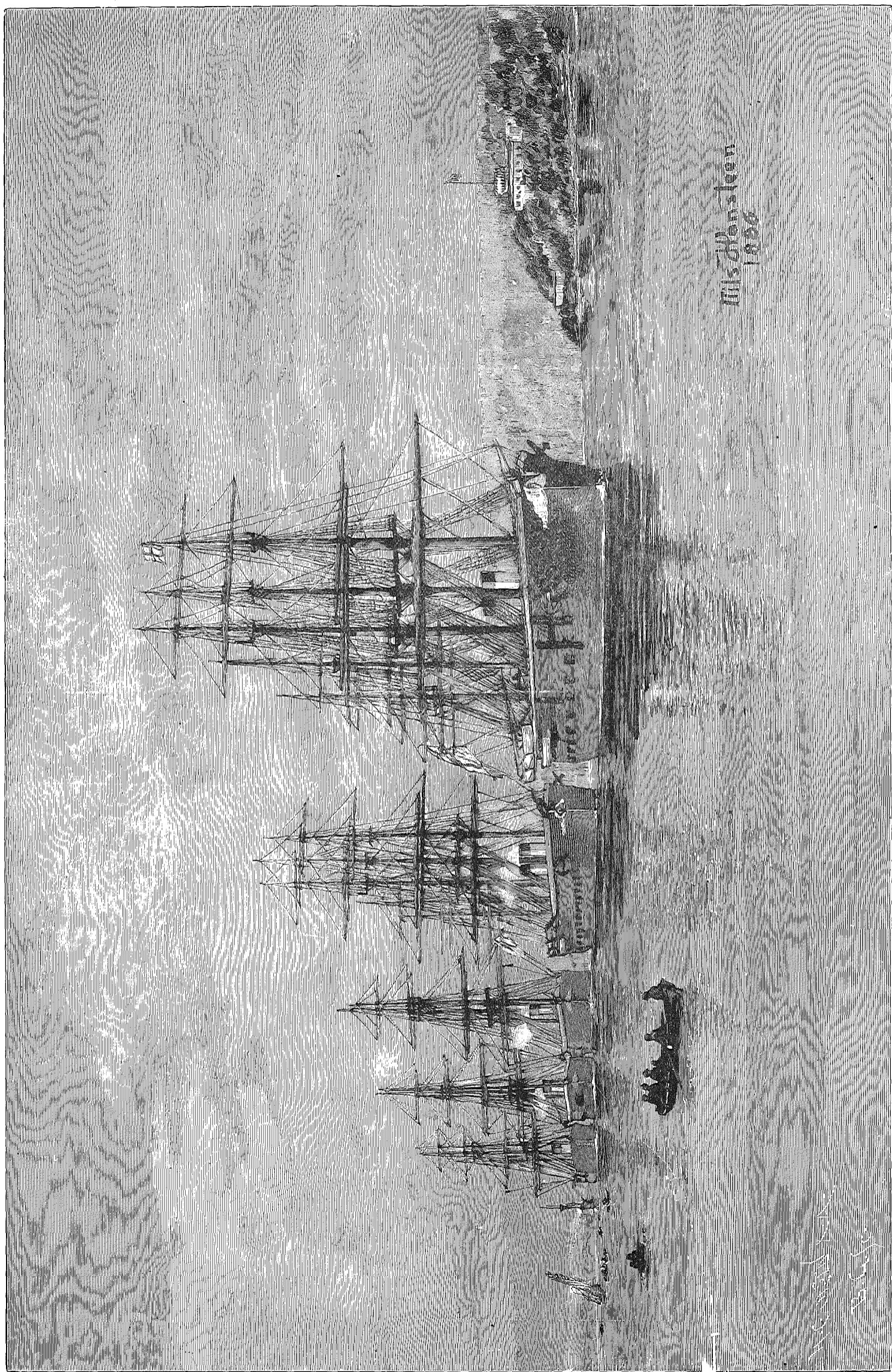
„Gentleman Roddy“, som han kaldtes, var øjensynlig dybt sunken fra den Stilling, han engang havde indtaget i Livet. Han stod i stor Anseelse som Doktor blandt Beboerne i Randolls Alley og havde, naar han ikke havde været beruset, kureret flere Syge, der var komne til ham for at blive hjulpe. Han var en Mand paa 45 Aar, men saa meget ældre ud, og fjønt hans Skjæg var brunt, havde han ganske hvidt Haar; dette var langt, hvilket gav ham et Udseende, der maatte vække Opmærksomhed selv hos en flygtig Jagttager. Han var meget stolt af sine hvide Løkker. Hvorledes han levede, vidste ingen, men da han aldrig deltog i de Thyerier, hvorved hans Naboer stiftede

En norsk Lods.

Den første Rejse. Efter et Billede af B. Nordenberg.

Skibene, under Opsejling gennem Drøbakfjord. Efter Tegning af Pils Sønssteen.

fig en Næringsvej, var det den almindelige Mening, at han ad skjulte Veje modtog stjaalet Gods, som han paa Grund af sit Kjendskab til den store Verden forstod at disponere over uden at blive opdaget.

"Dette er den lille Pige — min døde Søsters Barn," sagde Nancy, idet hun tog Marjorie i sine Arme. "Hun faldt ned ad Trapperne og forsløg sit Hoved slemt. Jeg blev bange, da jeg saa hende ligge der, og saa siger jeg, Moll, siger jeg, se Du til hende, mens jeg løber hen efter Gentleman Roddy. Det var heldigt, jeg stødte paa Dem lige udenfor Bodens."

Medens Nancy talte, klippede hun bort det bløde, gule Haar fra det gabende Saar i Marjories Hoved og saa ængstelig op i Gentleman Roddys Ansigt for at læse hans Mening.

"Et slemt Rist," sagde denne med en af Driftens Stemme, som dog havde noget dannet ved sig, "saavidt sluppet fra det med Livet; jeg vil ih det igjen."

Dg til Nancys store Forundring tog Gentleman Roddy frem et Stui med chirurgiske Instrumenter, som han begyndte at bruge med ikke liden Dygtighed. "Det skulde ikke forundre mig, om det Barn er alvorlig syg," sagde han, idet han betragtede hende omhyggeligt, "og jeg kan ikke sige, hvad det vil blive til; men maaste dog Blodtabet ikke vil ffade hende noget. Hold ved med Tsomslag og kom efter mig imorgen, saa skal jeg give hende noget at bruge, hvis jeg er klar i Hovedet."

"Kunde De ikke holde Dem borte fra dette elendige Brændevin? Der er gaaet en slyng Doktor tilgrunde i Dem for den Driks Stald."

Der gled en Skugge over hans Ansigt.

"Det kommer ikke Dig ved, min Pige," sagde han barskt. "Jeg spurgte ikke om din Historie, og Du behøver heller ikke at blande Dig i min."

"Jeg beder om Forladelse, Sir," sagde Nancy uvilkaarlig.

"D, det gjør intet," sagde han med sin sædvanlige Godmodighed. "Din Søsters Barn, hvad? Dette er særdeles smukt Linned, er din Søster saa vel situeret?"

Nancy rødmede forlegen.

"Du bør helst ikke lade Moll faa fat i de Klæder," sagde Gentleman Roddy. "Du er en varmhjertet Pige, Nancy. Her er noget til Ts," og han lagde nogle Penge i hendes Haand.

"Lusinde Tak!" sagde Nancy med usikker Stemme. "Jeg skal nok være omhyggelig med hende; hun ligner min Jim — stakkels Gut!"

"Jeg har aldrig vidst, at Du har havt et Barn," sagde han og betragtede det bevægede Ansigt foran ham.

"D, men det havde jeg," udbrod Nancy, "en dejlig blaavjet Gut, bare tre Aar gammel — da det hændte. Min Mand er Molls Sønneson, og han kunde aldrig taale Synet af Barnet. Jim gik altid af Vejen for ham; men en Aften, da Moll og min Mand kom hjem, og lille Jim laa og krøb paa Gulvet, smublede Moll over ham," — Nancys Stemme sank ned til en lav Hvissen — "hans Fader greb en Stol og gav ham et Slag i Hovedet med den. Han laa just to Dage ligesom hun der nu," hun pegte paa Marjorie, "og den tredje Dag aabnede han sine Øjne og saa paa mig. Mama' sagde han — og døde. Jeg er ikke altid ganske rigtig i Hovedet efter dette;" og Nancy saa med et bedrøveligt Ansigt paa Gentleman Roddy.

"Ja, pas nu paa denne her," sagde han og vendte sig hurtig mod Døren. "Jeg skal komme igjen imorgen."

Nancy holdt med ualmindelig Høflighed Døren oppe for ham og lyste ham ud. Da han var gaaet, gik hun hen og satte sig hos Marjorie. Flere Timer efter kom Moll hjem i en temmelig omtaaget Tilstand og lagde sig til at sove paa Gulvet, efterat hun først havde grædt over, at Nancy brød sig mere om den Unge end om hende. Men hele den lange Nat sad Nancy og badede Marjories Hoved og Ansigt med den samme bløde Haand; ved Daggry sad hun endnu der paa sin selvvalgte Post ved Siden af Barnet.

[Fortf.]

Af en Gammels Papirer.

Fortælling
af
Ernst Evers.

I.

Jeg er Organist, Skolemester og Klokker i Lindenheim, Striver ved Sygekassen, en god Ven af vor gamle Lensmand og en andægtig Tilhører, naar vor unge Hr. Pastor prædiker. Jeg har altid tidligere troet, at jeg i Grunden ikke var stort mere end Skuggen paa Væggen, men nu, efterat jeg har skrevet alle mine Bestillinger ned paa Papiret, nu ved jeg dog, at det er en stor og kostelig Ting at være Vorherres Haandlanger. Hvem er jeg? Det er forunderligt, hvor sjelden vi gjør os ret klart, hvem vi er. Jeg tror, at Grunden til, at vi saa sjelden skriver vore Embeder og vor Stilling op paa Papiret, er den, at vi er bange for Størrelsen af de Gaver og Opgaver, vor Herre og Gud har givet ved hvert lille Embede.

"Kun en Skolemester," har jeg engang hørt hvieste bag min Ryg; det vilde have været slemmere, om man havde sagt: "Kun en utro Herrens Tjener." Fordi man ikke har sagt det, glæder jeg mig imidlertid over, hvad der blev sagt; thi jeg har altid hellere villet være en gammeldags Skolemester end en nymodens Hr. Lærer. Har da en af os intet andet at gjøre end at lære? Den fornemme Titel "Hr. Lærer" forekommer mig altid saa fattig, og det gamle Navn "Skolemester" forekommer mig saa rigt; thi ved denne Titel maa jeg altid tænke paa Mesteren over alle Mestere, i hvis Spor vi gaar, og hvis Kors vi skal plante ind i de unge Hjertes.

Ja, det er sandelig en Kunst og et Mesterstykke at opdrage saadanne unge Sjæle, saa de slunger sig om Korset som Esuen om Egetræet. Intet Menneske formaar det, hvis han ikke bliver styrket og dygtiggjort dertil af Guds Aand. Intet Menneske kan det, hvis ikke Herrens Kraft gaar ind med os i Skolen og griber Barnehjertet.

Hvem er jeg? Organist og Klokker ved Kirken i Lindenheim. Er det noget ringe Embede? Naar der gennem Guds Hus gaar som en mild, sagte Susen, hvori Herren vil komme til Menneskehjertene? Eller naar det stormer og brusser som tonede Bajunstrålene fra Dommens Dag mod de sovende Samvittigheder? Er det noget lidet Embede at lade det kjære Orgel tale med sin vældige Stemme? Nej, det er ikke længere Tid siden end nu sidst Søndag, at jeg følte, hvorledes det ene Embede giver mig Kraft til det andet. Og nu de andre Embeder, som de Fodte og de Døde, som hver Dag maler for min Sjæl Mennesketrosskab og Guds Trofald; sandelig, jeg maa lægge Penne ned og folde Hænderne over den: "Herre, jeg er ringere end al den Trofasthed og Barmhjertighed, Du har bevist mod din Tjener."

Hvem er jeg? En lykkelig Familiefader er jeg. Tidligt Giftermaal har mange angret, derfor giftede ikke jeg mig med min Hanna, førend jeg var kommen til Stjæls Aar og Alder. Jeg har elsket hende som Jakob elskede sin Rakel, og det forekommer mig, at det er med Kjærligheden i den hellige Ægtestand som med den ædle Vin: jo ældre den bliver, desto kostligere bliver den.

Jeg vil ikke rose min Hanna; thi da vilde jeg rose mit eget Hjerter; men jeg vil takke min Gud, fordi han har givet mig en Hustru, som forstaar at bære Sorger og Glæder saaledes med mig, at der tilflyder os begge Strømme af Velsignelse.

Bruno er vort eneste Barn. I syv Aar ventede og haabede vi, men Skolehuset i Lindenheim blev et ensomt Hus, selv om det ogsaa hver Dag husede store Barnekjæder. Ja, Skolehuset blev i syv Aar et ensomt Hus; thi ensomt er det Hus, hvor Mand og Hustru bor sammen i fælles Tro, Haab og Kjærlighed, i fælles Bøn og Arbejde — ensomt er det Sted, naar ikke det tredje Hjerter kan trykkes til de to Menneskehjertes.

Da Bruno blev født, kom der ligesom nyt Liv over Huset; vi saa ind i en ganske ny Verden, naar vi skuede ind i hans unge Hjerter. Ud fra dette Hjerter strømmede som af en mægtig Brønd Forældreglædens og Forældreaabets brusende Bølger. Min

Hanna lignede ogsaa deri hin første Hanna, at hun ikke vidste nogen herligere Lod for sit Barn end denne: "Jeg kjenner ham atter til Herren, af hvis Haand jeg har modtaget ham."

Bruno er nu voksen. Jeg staar ved Aldingalderens Grændse, og min Hanna er ogsaa nær de Femti. Naar jeg ser tilbage, er det, som om Aarene er fjørt bort med Jernbanefart, og som om Ugerne er foundne hurtigere nu, siden Jernbanen kjører forbi Lindenheim, og siden alt bliver drevet med Dampkraft.

Min Bruno vil gaa paa Seminariet. Naar Paasketiden er forbi, vil han sige os Farvel. Jeg havde gjerne villet se ham paa Prædikestolen forkyndende Herrens dyrebare Ord med sin klare Stemme, men Gutten vil blive Skolemester, som hans Fader er, og som hans Bedstefader har været. Fader og Moder har sagt sit Amen dertil, og den kjære Herre Gud søje ogsaa sit Amen til og lægge sin Velsignelse til vore Bønner.

Jeg har lært min Gut, hvad en Menneskesjæl er værd, og han ved, at der betroes os et tungt og helligt Embede, naar Herren lægger Hasselscepteret i vor Haand og siger til os: "Vogt mine Lam!"

Jeg har udrustet Drengen med alle de Kundskaber, jeg selv er i Besiddelse af, hans Aand styrer højt, men jeg har altid jagt ham, at det, at kjende sig selv, er Vejen til Visdom, og at Himmelens Porte ligger bag Bodens og Selvfornegtelses trænge Vej.

Bruno har lært sit. Min gamle Ven, Schaumburg, der har stort Ry som Skolemand, har undervist ham to Aar efter, at han var færdig fra mig. Gamle Schaumburg kjender Fysikens Love og Chemi og Mathematik meget bedre end jeg, derfor var det godt for min Gut, at han gennemgik hans Skole. Men vi er alle Mennesker, og vi har alle vor svage Side. Min gamle Ven Schaumburg er jo mere og mere bleven et Forstandsmenneske. Jeg vidste vel, at han var udsat for en saadan Fare, men jeg troede aldrig, at han skulde ligge under for den. Min Bruno statter sin Læremesters Kundskaber og skarpe Forstand meget højt, men jeg har altid jagt ham og siger ham det endnu: "Bruno, Hjertet er med i Spillet overalt. Kundskaber alene dier ikke; Forstanden er kold, naar den ikke bliver opvarmet fra Hjertet. Hjertet gjør Skolemesteren. Hvad nytter de klare Øjne, naar ikke den evige Fred stråler ud af dem? Hvad nytter al Visdom, naar den endnu ikke kjender sin egen Begyndelse og er saa taabelig at glemme, at "Guds frygt er Begyndelse til al Visdom?"

Min Bruno gaar til Seminariet. D, hvor det Barn altid har havt aabne Øjne og et aabert Hjerter! Al Lærdommen skjuler færligt i Ungdommen i en stor Fare: Ungdommen tager det saa let og ogsaa med det, som helligt er, og tror at være stor, naar den træder Frelseren og Himmelen under sine Fødder.

Nej, jeg vil vise flige bange Anelser langt bort fra mig; har jeg ikke lært min Bruno at opløfte hellige Hænder uden Bredde og Tvivl? Drag ud, min Søn, drag ud! En Skipper, der ikke har hjemmet mod Storm og vilde Bølger, kan ikke blive herdet, og en Kriger, der ikke har hørt Ruglerne hvine og seet Saarene bløde, vil aldrig blive smykket med Sejrens Laurbær. Drag ud, min Søn; thi uden hdre Kamp slipper intet Menneske igennem Livet. Men din Moder og jeg, vi vil holde foldede Hænder over dit Hjerter, de skal dække Dig som et Skjold og afværge Satans juedige Anløb.

Om otte Dage skal min Gut drage bort og blive Skolemester, som hans Fader og Bedstefader har været. Og Fader til denne Yngling med de klare Øjne og det aabne Hjerter er jeg — jeg, den gamle Skolemester Kristoffer Feldmann. Derfor siger jeg til mig selv: Læg Penne ned og fold Hænderne, Du Gamle, som saa rigelig har faaet erfart Herrens Naade.

II.

Se, der falder igjen de gamle Blade i min Haand. Det er seks Aar, siden jeg skrev dem. Nu har de hvilet rolig i Pulken — ja meget roligt — roligere end jeg havde anet. Derude bleser den skarpe Aprilvind over Markene, og inde gjør min Hustru istand til Højtiden.

I Ferierne er Dagene længere end til andre Tider; thi da er ikke Gutterne der, som kan forforkorte Tiden for den gamle Skolemester, saa Dagene farer affied, som havde de Vinger. Derude blæser den skarpe Østenvind — Paastehilsenen klinger vel herinde i Hjertet, men der finder endnu ingen Gjenklang derude i den store Natur, i Skov og Mark. Det gjør intet: Naar Mennekehjertet kun har Paastelio, og Mennekene kan synge Paastefange, saa vil ogsaa Stabningens ængstelige Forventning forvandles til Frydemaal. Men paa Mennekehjertene kommer det dog an baade først og sidst. Ak ja, det kommer an paa Mennekehjertene!

Jeg har neppe feet Eder en eneste Gang i seks Aar, I Blade, som dog er beskrevne med mit Hjerteblod, men denne Dag er saa lang, Vinden derude saa kold og Hjertet herinde i Brystet saa varmt, hvorfor skulde jeg nu ikke ogsaa betvo mit Livs Sorg til det samme Papir, min Pen for seks Aar siden kun skændte lyse Billedet.

Min Bruno er dragen ud i Verden. Det er altid et vemodigt Ord, men dobbelt vemodigt, naar det kommer fra en Fader, der har ladet ham drage bort med mange Bønner og med Formaningen: „Hav altid Gud for Djuene og i Hjertet og vogt Dig for, at Du ikke indvilger i nogen Synd eller handle imod Guds Båd.“

For seks Aar siden gif min Bruno til Seminariet. Han bragte altid med sig hjem fortræffelige Vidnesbyrd, og i det første Aar af hans Seminarie-tid haabede vi, at han skulde blive os til megen Glæde. Men allerede dengang troede jeg at mærke, at han ikke var meddelssom, naar det gjaldt at aabne Hjertet for Far og Mor, og det forekom mig, som om Bommen ikke mere kom saa dybt fra Hjertet som før, og som om Lovsangen ikke mere lød saa glad som i hans Konfirmationsdage.

Et Moderhjerter er altid mere forhaabningsfuldt end et Faderhjerter. Skulde det være sandt? — Det er sikkert, at min Hanna holdt længere fast ved Haabet end jeg. Men tilsidst begyndte dog ogsaa hun at tvivle.

Min Gut har altid været sanddru og har aldrig funnet holde sine Tanter længe skjult ligeoverfor Far og Mor. Jeg maatte have rede paa, hvorledes det stod til med hans Tro og med hans udbeliger Sjæl. Da kom Daarstaben for Lyset: han negtede ikke, at han vilde belyse Bibelen med Videnskabens Fakkell.

Hvis det ikke havde været saa over al Maade jørgeligt, at mit Faderhjerter blødede derover, vilde det have været latterligt: man vil belyse Solen med en Fakkell; en Lygtemand, der danser i Sumpen, vil fide til Doms over Guds straalende Lys. Han fortalte mig det, som om det var den naturlige Ting af Verden. Jeg mødte ham med Fornuftgrunde, og jeg fremholdt, at den stakkels Mennekesfornuft ikke kan bringe en forblindet og vildfarende Mennekesfjæl tilbage paa den rette Vej. Kun den Helligaand kan opløse den Forblindede, og den, i hvem Guds hellige Aand ikke faar vækket Syndserkjendelsen og nedslaaet Jærteerfolttheden, den vil aldrig gaa bort fra Tempelet med aabne Djuene og et retfærdiggjort Hjerte.

Min Bruno er dragen ud i Verden. Han er ikke falden i grove Laster. Jeg har ofte erfaret, at en Ungling, der har gjort et dybt Fald, er mere tilbøjelig til at modtage den frelsende Haand, der rejser ham op, end den, der har indhyllet sig i Dydens Klæde og roser sig af sin Mennekesfærde og sin Vid.

Min Bruno var en stræbsom, dygtig Seminarist, og han bestod sin Eksamen med Udmærkelse. Min Hanna jublede, da Efterretningen herom kom, men jeg kunde ikke dele hendes Glæde. Jeg tænkte: Hvis Du havde en Søn, der ikke havde faaet sin Eksamen, men som elskede Frelseren, vilde Du være mere fornøjet.

Saa har det ud i den vide Verden. Han rejste med et stærkt Skib; han kaldte det Videnskabens. Det bar ham. Hans Papirer var fortræffelige, og kort efter at han havde taget sin Eksamen, blev han Lærer ved Skolen i Freistadt. Men hvad hjælper det, om man lader Børnene vandre gennem alle Naturens og Jordens Riger, naar deres egen Sjæl bliver et ukendt Gebet og Himmeriget en fremmed Egn for dem?

Endnu nærede jeg dog Haab for min Bruno, naar efter at han havde ført Bertha Greiner hjem som sin Brud. I Begyndelsen behagede det mig

vistnok ikke, at hun var en Bydame, og at hendes Kinder var saa blege og gjennefsigtige som Voks; men min Hanna sagde: „Du er en Melankoliker og tilbøjelig til at se alting gennem mørke Brillen.“ Da saa jeg atter paa Bertha, og jeg fik hende kjær, ligesaa kjær, som om hun havde været mit eget Barn. Hun er en meget ung Husfru og hun ser meget bleg ud, men hun har vendt sit Blik mod Himmelen og lagt sit Hjerte ved Korset. Det var en Fryd for mit Faderhjerter at høre, at min Bruno aabent havde sagt, hvad han kunde byde hende og hvad han ikke kunde, og at hun havde svaret ham, at hun ansaa ham for en meget fattig Mand, og at hun kun kunde række ham Haanden i det Haab, at han engang maatte overvinde sit Hjertes Tvivl, lægge Haanden i sin Frelseres Bunder og synke paa Kne for ham med Bekjendelsen: Min Herre og min Gud!

Jeg rystede vistnok paa Hovedet til et saadant Haab og spurgte mig selv, om jeg vilde have givet hende til en Tvivler og Wantro, hvis hun havde været mit Barn. Hun havde ingen Forældre og stod ganske alene i Verden; og Ungdommen haaber altid, selv der, hvor der intet er at haabe. Ungdommen tror sig stærk, særlig naar den ser med Kjærlighedens Djuene. Og da jeg saa hende vandre ved min Søns Side, saa hendes hjærlige, varme Hjerte, saa hendes alvorlige, milde Aand, da begyndte ogsaa jeg at haabe.

For to Aar siden stod jeg Fadder til deres Barn, og jeg følte det som en stor Lykke at være Bedstefader. Kristoffer Feldmann er en prægtig Gut. Han har sin Moders Djuene, og Hjertet lyser ud af dem. Gud give, at han ogsaa maatte faa beholde sin Moders Hjerte. Han har sin Faders høje Bænde. Gud give, at hans klare Aand vilde flyve mod Stjernerne for at lægge sig til Hvile ved Guds Hjerte.

(Fort.)

Barn Jesus.

Han kom den store Livets Fyrste,
Han kom med Kjærlighed i Favn,
Med Lægedom for Sorg og Savn,
Med Lædskedrik for dem, der tørste;
Lig Solen efter Natten graa,
Han kom til Alle, Store, Smaa,
Som favne vil Barn Jesus.

Han kom med Jubel til hvert Hjerte,
Som vilde lukke op for ham,
Da glemtes Angst og Ve og Skam,
Og Hjertet ikkun ét begjærte:
At maatte hvile i Guds Favn,
Og kaldes ømt ved Barne-Navn
Af ham ved Barnet Jesus.

Han kommer nu i denne Time,
Tag Du imod ham, kjære Ven,
Og slip ham aldrig mer igjen!
Tidt hørte Du de Klokker kime
Og yndigt ringe Julen ind,
O kom med barnligt, ydmygt Sind
Og *bliv* hos Barnet Jesus!

Adolphine Fogtmann.

Rigdom.

Jeg gjengiver simpelthen en gammel, længe kjendt Sandhed, naar jeg siger, at Rigdom er en Magt enten til det gode eller til det onde. Men jeg vil endog skjærpe Udtalelsen og sige, at den altid er en Magt, som gjør enten ondt eller godt; der er ingen Middebej.

Hvis de Menneker, som ere rige, kun ere bejjælede af Duffet om at erhverve mere Rigdom, kan man ikke undre sig over, at de Menneker, som ere bejjæftigede i deres Tjeneste, bliver mere og mere fattige. Jeg paastaar, at en saadan Mand's Rigdom er samlet op af den Fattigdom, som han tvinger sine Haandværkere, sine Arbejdere, sine Forpagtere ind i. Den bliver for Verden en Forbandelse.

Hvis paa den anden Side en Mand bliver rig, men han benytter sin større Indtægt til at forbedre sine Undergivnes Naar og endog hjælper de Nødlidende, saa bliver Rigdommen en Kilde til Bessig-nelse, ikke alene for ham, men for hans Omgivelser.

Ulykken er ikke, at Rigmand indbyrdes ikke kunne forliges. Ulykken er, at den rige Mand er uvenlig over for sine fattige Medmenneker. Der udtræves Venlighed fra Rigdommens Side over for Fattigdommen. Og denne Venlighed maatte komme, hvis de Rige blot af og til tænkte over, hvor trostsløs og elendig den Fattiges Stilling er. Der vilde neppe blive den bitre Strid mellem Kapital og Arbejde, hvis Kapitalen viste sig lidt mere venlig imod Arbejdet.

Selvfolgelig er det den Fattiges Bligt at være nøjsom og flittig, ikke misundelig og fremfor alt at gjøre det mest mulige ud af sin ringe Stilling.

Jo mere Verden skrider frem, jo mere nødvendigt er det, at Rigdom benyttes til Godgjørenheds Formaal. Det er farligt for Rigdommen at ville forsøge at regjere Mæskerne, som Historien har vist og fremdeles vil vise. Mæskerne er bestandig og overalt fattige. Og naar Kapital stadig jager efter at erhverve mere Kapital, vil Mæskerne blive endnu mere fattige; en Tid lang vil de finde sig dei og lade sig træde paa, men tilsidst vil de rejse sig og afstæde Aaget, og saa vil Hævnen komme, og det vil ramme ikke alene de Rigdommens Tilbedere, som have forvoldt den, men alle andre, og sluttelig endog de Fattige selv, som sprede deres Arbejdes Frugter: — Rigdommen — for alle Vinde og alligevel ikke naa deres Maal.

Om Svampene.

(Slutning.)

Betragter man dette „Svampefyd“, som vi vel nu kunne kalde det, under et Mikroskop, ser man, at det er sammensat af en uhyre Mængde smaa Protoplasmæ-Mæsker, der hver for sig besidde en Slags Bæsen, Selvstændighed, skjønt de ere i saa nær Berøring med hinanden. I mange Tilfælde kan man iagttagge, at disse Svampers smaa Enkeltræser have stor Lighed med de saakaldte Amøber eller „Bækseldyr“, der høre til Dyreriget's allerlaveste Former og bestaa af mikroskopiske Slimlegemer uden bestemt Form og særegne Organer, men med Evne til langsomt at udstrække og atter sammentrække sig i de forskjellige idelig veksende Former, hvorved de tillige langsomt bevæge sig frem, og slutte sig om organiske Smaadele eller Smaavæser, som de saa udjuge og fordøje. I andre Tilfælde ligne de smaa Enkeltræser andre bekjendte Smaadyr forsynede med de saakaldte Fimrehaar eller Fimrehale, Bedheng, hvorved de kunne bevæge sig fremad.

Den levende Del af en Svamp bestaar altsaa ikke af et enkelt Dyr, men af en Dyrkoloni, i hvilken de enkelte Medlemmer af Kolonien tilfammen danne en levende Protoplasmæ-Mæske, som holdes sammen af det Skelet, Massen har udfilt.

For en overfladisk Betragtning frembyder en levende Svamp ikke Spor af Tegns paa Liv; den kan rives itu uden at vise det ringeste Tegns paa Følelse end

fige Smerte, og tilsyneladende er der heller ingen Livsfunktioner at opdage. Men hvis vi komme lidt Farve i Vandet, hvori en levende Svamp opholder sig, ville vi snart blive overtydede om, at Svampetilværelsen dog ikke er slet saa uvirksom og stille, som man fra først af har antaget. Vi se nemlig, at der uaf-ladelig drages smaa Strømme af Vand (der nu er synlige paa Grund af Farvestoffet) ned i Svampen, og at lignende Strømme uafbrudt sendes ud fra den. Endvidere lægge vi Mærke til, at de indadgaaende Strømme passere igennem de smaa Huller eller Porer, medens de udadgaaende flyde igennem de store Huller eller Oculae. Mange Svampe have kun en eneste stor Oculae, saaledes f. Eks. Venus' Blomster-kurv. Naar vi nu huffe paa, at Svampekanalerne ere udforede med de levende Smaavæsjener, at disse Væsjener ligesom alt andet levende skal have Føde, og at denne Føde forefindes i Vandet, saa bliver det ikke vanskeligt at forstaa, hvad denne stadige Ind- og Udstrømning af Vandet skal gøre godt for.

Den Kjendsgjerning, at Vandets uophørlige Cirkulation er nødvendig for at bringe Næringsdele og Salt til de Smaavæsjener, hvoraf Svampen bestaar, forklarer imidlertid ikke hvorledes denne Cirkulation fremkommer.

For at finde de Midler, hvorved Svampen frembringer Cirkulationen, er det nødvendigt, at vi undersøge dens indre Bygning lidt nøjere.

Paa en almindelig Svamp kunne vi paa den indre Belægning af Kanalerne se Smaagrupper af de smaa ovenfor omtalte med Fimrehaar udstyrede Smaavæsjener, de sidde fast i smaa Huller, der udybe sig i Kanalerne, og der sidde de og bevæge deres Fimrehaar op og ned, og det er ved denne idelige Bevægelse, at Vandet kommer i Strømning ind og ud af Svampen. Dette Forhold viser os, at Svampen paa ingen Maade er en saa lavtstaaende Organisme, som Folk ved et overfladisk Syn kunne fristes til at antage. Tvært imod, vi se jo, at der finder en "Arbejdets Deling" Sted indenfor dens Organisme, hvilket tyder paa et vel udviklet Liv.

Et af de første og bedste Beviser paa at Svampen var et Dyr eller en Samling af Dyr, fandt man i dens Udviklingsmaade. Ligesom andre Dyr opstaa den unge Svamp nemlig af et Æg. Disse Æg fremkomme dybt inde i Svampelegemet og synes at opstaa ved en særegen Livshyring af et derværende Enkeltvæsen. Naar et Æg er kommet ud af Svampen og har fundet Hvile et eller andet Sted, deler det sig efterhaanden i Smaapartikler eller Celler, der ordne sig i et dobbelt Lag om en indre Hulhed, saa at det hele kommer til at ligne en Kog. En saadan "Svampe-Kog" sætter sig nu fast paa en Klippe eller Sten paa Havbunden, der dannes Huller eller "Porer" i dens Sider, idet de med Fimrehaar forsynede Smaavæsjener, der ere udviklede af Cellerne, vige lidt bort fra hinanden, og idet de begynde at arbejde med deres Fimrehaar, strømmer Vandet ind ad Smaahullerne og ud ad Koppens Munding. En saadan "Svampe-Kog" vokser saa efterhaanden, der dannes nye Porer og større Abninger, og paa den Maade udvikles Svampen. Imidlertid fremkommer der ogsaa nye Svampe fra det man kalder "Svampe-Sporer," nogle mærkelige Smaalegemer, der indesluttet i et ejendommeligt Hylster og udvikles inde i det gamle Svampelegeme. De holdes indesluttet i dette i Løbet af Vinteren, men naar Foraaret kommer, slippes de løs, sætte sig fast udenfor deres Svampe-modre og blive til en ny Svamp.

Den bedste kjendte Svamp er selvfølgelig Bastesvampen, der opvokser i de sydlige Have, især i Middelhavet. Ved Lilleasiens Kyst findes de blødeste og fineste, næst efter dem komme de, der tages ved Grækenlands Kyster, og da der hvert Aar bruges flere Millioner Svampe omkring i de civiliserede Lande, er Svampefiskeriet i Middelhavet en meget vigtig Næringsvej, der imidlertid kræver stor Udholdenhed, Mod og Styrke af dem, som ville besfatte sig dermed.

Fiskeriet begynder i Juni Maaned og varer ved til August eller September, og det foretages fra Smaafartøjer, der gaa ud om Morgenen tidlig, men kun naar Vejret er aldeles klart og stille, saa at man tydelig kan se ned paa Havets Bund.

Saa snart der opdages en Klippe, hvor man har Grund til at tro, at der findes Svampe, tages Sejlene ind, og Ankeret kastes ud. Derefter binde Dykkerne et Kæb om Livet, springe fra Borde og ved Hjælp af tunge Stene, hvormed Kæbet er betyngt, gaa de hurtig ned til Bunden. Her affjære

de saa hurtig som mulig saa mange Svampe, de kunne overkomme, og hejses saa atter op til Overfladen. Vil man have rigtig tætte, fine Svampe, maa Dykkeren ned paa meget dybt Vand, de løse og grove kunne derimod fiske ganske tæt oppe ved Overfladen. Forøvrigt vokser Bastesvampen meget hurtig frem, og to Aar efter, at et Sted er plyndret, kan man godt finde brugelige Svampe der igjen.

Det er en Selsølg, at der kræves stor Øvelse for at kunne holde sig tilstrækkelig længe nede under Vandet, og det er let at forstaa, at Arbejdet er i høj Grad anstrengende, at det heller ikke er uden Fare er indlysende, naar man huffter paa, hvor opfyldt Middelhavet er af rovgriste Hajer.

Lader man en Bastesvamp ligge en kort Tid, efter at den er opfisket, vil dens klæmte Masjer — det Levende i den — gaa i Forraadnelse og udbrede en affrøelig Stank, der tydelig tilkjendegiver, at den kommer fra en dyrt Organisme. Saa snart Svampene ere førte til Land, kastes de derfor straks i et Hul, der er gravet i Sandet og fyldt med Vand. Her blive de nu stampede med Fjodderne, forat den klæmte Masse kan blive presset ud af dem, hvorefter man udvaster den fortagtige Saft, som pibler ud af deres indre haarde Stof. De Svampe, der ere bleve behandlede paa denne Maade, indeholde ganske vist endnu en Mængde Sand, men det lader man med Forfæt blive siddende, da Sandet jo vejer godt, og Svampen sælges efter Vægt.

Vil man gøre Svampen smukkere og blødere, kaster man den derimod, efterat den er stampet, i en Syre, den bruser da stærkt, hvilket er tegn paa, at der har været en Del Kalkstoffer indejret i den, hvilke nu ere bleve fortærede af Syren, og nu er der ikke andet tilbage end det hornagtige Bæv. At dette virkelig bestaar af samme Stof som Horn, Fjer, Haar og Negle kan man overbevise sig om ved at kaste noget af det i Ilden, det vil udsende samme ilde Lugt som hine.

I England har man i de senere Aar begyndt at lave kunstige Svampe. De forfærdiges af Kautschuk; men hvorledes det ellers gaar til er endnu Fabrikanternes Hemmelighed. Imidlertid maa man indrømme, at disse kunstige Svampe ere ligesaa vandsugende, bløde og bøjelige som de naturlige.

Det sidste Klenodie.

[Til Billedet.]

Hun glemte det tro saa længe,
Maaneder efter hans Død;
Men nu maa det gøres i Penge,
Skjønt Taarerne frem vil trænge:
Nu maa det sælges for Brød.

Og Køberen gransker og vejer
Det lille Klenodie nu.
Han ser ej, hvad Værd det ejer,
Den Kamp, der blev ført til Sejer,
Men følges af Savnets Gru.

For ham er Værdien bare
Skjult i Kunst og Metal;
Thi Vægten ej kan forklare
Hin Mindernes store Skare,
De Taarer foruden Tal.

Den første Rejse.

[Til Billedet.]

Det er Søndags Morgen. Mark og Skov er klædt i sin Vinterdragt, og Kirkeklokkerne kalder til Herrens Hus. Paa Vejen nedenfor den lille Bondegård lyder Bjældeflang, og den ene Slæde efter den anden glider afsted paa Kirkevejen. Endnu venter Slæden deroppe for Døren; thi det er saa vanskeligt at komme afsted, der er nemlig en liden en, der skal foretage sin første Rejse til Kirken idag, og selv kan han ikke hjælpe sig tilrette med

noget. Nu er han da endelig ordentlig plaseret, Moderen staar med foldede Hænder og betragter sin lille Skat, der snart skal vende tilbage fra sin første Kirkefærd, ved Daaben indlemmet i Guds Menighed paa Jord.

Døden.

Ak, hvorfor er jeg saa bange,
Naar min Gud mig kalder bort;
Naar tilende er det trange
Jordeliv med Sommer kort.

Hvorfor gjør mig saa bedrøvet
Afskeden fra Verden mørk?
Thi den gjemmer dog kun Støvet,
Er dog kun en øde Ørk.

Hvorfor vil jeg længer vente,
Naar Du, Herre, kalder mig,
Naar Du vil mig til Dig hente
I dit lyse Himmerig?

Det er Synden med dens Rænke,
Som gjør mit Farvel forsagt.
Men jeg frygter ej dens Lænke;
Thi den har alt tabt sin Magt.

Ved Guds Ord jeg overvinder
Frygten for at drage bort;
Thi jeg véd, at aaben finder
Jeg jo Himmeriges Port.

Lægeraad.

Sørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtigt efter Sygdomssymptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Livsforhold, Lægevid og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Sørgsmaal fra Abonnenterne bevares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa opføres Sørgere i Amerika kunne ikke vente Svær før om ca. 4 Maaned.

Gives der noget sikkert Middel mod Fregner?
En Abonnent.

Nej.

Min Kone lider af Mæthed og Svækkelse i den ene Arm og det ene Ben, hun har ingen Smærter.
R. C. J. C.

Deres Kone maa gnide Armen og Benet med Kamferspiritus Morgens og Aften.

Af "Illustreret Familieblad", som revideres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forfudsbetaling og adresseres til

"Illustreret Familieblad."

Decorah, Iowa.

Indhold.

Hvem er hun? Af Jeanie L. Gould. [Fort.] — Af en Gammels Papirer. Af Ernst Evers. — Varr Jesus. Digt af Adolphine Fogtmann. — Rigdom. — Om Svampene. [Slutn.] — Det sidste Klenodie. [Med Billede.] — En norsk Lods. [Billede.] — Den første Rejse. [Med Billede.] — Estadre, under Opsejling gennem Drøbakfjorden. [Billede.] — Husmoderen.